

El procés es reforça, però no tant

La victòria de l'opció independentista en les eleccions que han estat un plebiscit a Catalunya és innegable. Només la poden rebutjar els qui s'equivoquen d'ofici en l'anàlisi sobre la realitat catalana. O els qui volen distorsionar-la o manipular-la. Junts pel sí i la CUP han obtingut la majoria en escos que permetrà encarrilar el procés al Parlament. Igualment, les dues opcions han sumat el 48 per cent dels vots, enfront del 40 per cent que es pot atribuir al no. Perquè ni Catalunya sí que es pot i Unió, que fan el 10 per cent, es poden incloure sense més en aquest front. És del tot contradictori passar-se la campanya electoral alertant que la llista que encapçalava Lluís Rabell era "separatista", com va fer el Partit Popular, i ara sumar-la sense més a l'unionisme. N'hi ha que maregen tant els números que els converteixen en lletres. La premsa de Madrid ahir va interpretar que l'independentisme havia guanyat les eleccions però no el plebiscit. La premsa internacional, per contra, va considerar de manera unànime que havia guanyat i que el procés cap a la independència es manté.

Aquesta és la conclusió general que es pot extraure dels resultats de les eleccions. Però, òbviament, n'hi ha de particulars necessàries per entendre'ls i poder traure'n conclusions encertades. És veritat, en primer lloc, que Junts pel sí ha guanyat de manera clara. En totes les comarques. Però també ho és que el seu resultat -63 diputats, a l'espera que acabe el ball d'un darrer escó- no li permet la tranquil·litat que desitjava. La victòria és contundent, però no asserenarà les veus internes més inquietes. El fet que la CUP haja anunciat, per activa, per passiva i per imperativa, que no investirà Artur Mas com a president de la Generalitat dibuixa un panorama inicial confús.

VICENT
SANCHIS

A la llista de Junts pel sí hi ha moltes sensibilitats. Alguns independents i Esquerra Republicana no consideren cap necessitat salvar "el soldat Mas", com ho sintetitza Antonio Baños, i obriran un debat sobre el candidat independentista a la presidència de la Generalitat. Un debat que no serà fàcil i que pot recuperar alguns dels fantasmes habituals entre la mateixa Esquerra i Convergència. El resultat, doncs, de Junts pel sí es pot considerar una victòria irrefutable, però una victòria que obre la caps dels dubtes. En una formació, a més, embotida de contradiccions internes, que poden aflojar amb més força si el temps de *desconnexió* amb l'Estat s'allarga massa.

També el resultat de la CUP és important. Ha triplicat la representació parlamentària i ha fet bona l'anàlisi que els seus portaveus han repetit durant mesos. L'exclusió voluntària de Junts pel sí ha aconseguit atraure uns vots que s'haurien perdut si la candidatura de l'esquerra rupturista s'hi haguera integrat. L'opció de la CUP era i és clara, però aquesta estratègia, que pretén combinar la revolució social amb el trencament nacional, plantejarà serioses turbulències en el desig, interclassista, d'aconseguir un Estat propi. El primer gran obstacle és avui més fort que ahir: definir un candidat independentista "de consens" per investir-lo president de la Generalitat.

El partit més votat en el bloc del no ha estat Ciutadans. La candidatura que li-

derava per darrere Albert Rivera ha aconseguit un gran resultat i un triomf polític. Ha desplaçat el Partit Popular i s'ha convertit en la referència bàsica de l'unionisme a Catalunya. Potser perquè ha estat més contundent en el plantejament espanyolista o potser també hi han ajudat altres condicionants, com ara el desgast que ha patit el Govern de Mariano Rajoy i també la corrupció que assetja el PP. La veu del principal partit de l'oposició al Parlament de Catalunya serà més potent i més agra. Mentrestant Rivera concretarà els pròxims dies una proposta de reforma constitucional. Un intent de *regenerar* Espanya que té com a pedra angular negar la singularitat de Catalunya i assimilar la majoria dels catalans en un projecte de tall jacobi.

Al mateix bloc el PSC alena amb molta més tranquil·litat. Miquel Iceta, que personalitza l'astúcia política, ha aconseguit frenar la caiguda i evitar el desastre. Els socialistes han superat la barrera dels quinze diputats, que tenien com a objectiu, i s'allunyen molt menys del que es preveia dels resultats de les darreres eleccions. Un Iceta ballador es mereix un monument gran com l'original a l'entrada de la seu del carrer de Nicaragua. El *projecte socialista* té encara corda a Catalunya.

Molt més tocat, infinitament tocat, ha quedat el PP. El partit que governa a Espanya és la penúltima força parlamentària a Catalunya. Els populars només han tret 12.000 vots més que la CUP. Un resultat que ha debilitat encara més el seu líder. Mariano Rajoy haurà d'aguantar aquests dies les pressions que el qüestionen en tots els fronts, interns i externs. L'extrema dreta esmola ullals i mira cap a Ciutadans amb satisfacció gens dissimulada.

El bloc parlamentari es tanca amb Catalunya sí que es pot. Ha quedat ben clar que l'estratègia d'Iniciativa no ha

